

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Leony Výborné a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Pavla Suchého ve věci žalobce **Severočeské vodovody a kanalizace, a.s.**, IČ 49099451, se sídlem v Teplicích, Přítkovská 1689, proti žalovanému [REDACTED], zastoupenému JUDr. Markétou Soukupovou, advokátkou se sídlem v Mostě, J. Průchy 1915, o zaplacení 60.538 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 29. dubna 2016, č.j. 44 C 110/2014-52, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 11.220 Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Zdeňka Strnada, advokáta se sídlem ve Velkých Popovicích, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 60.538 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8 % z částky 61.220 Kč od 17.9.2013

do 4. 11. 2013 a z částky 60.538 Kč od 5. 11. 2013 do zaplacení a nahradit mu náklady řízení ve výši 3.027 Kč, to vše ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

Okresní soud rozhodoval o žalobě, již se žalobce domáhal zaplacení částky 60.538 Kč s příslušenstvím s tím, že podle smlouvy o dodávce vody ze dne 12. 7. 2004 dodával žalovanému pitnou vodu do odběrného místa [REDAKCE]. Na základě odečtu vodoměru byla stanovena spotřeba vody v uvedeném odběrném místě v období tj. od 22. 8. 2012 do 30. 8. 2013 ve výši 1374 m³. Cena byla ve smlouvě sjednána podle cenového výměru žalobce, konkrétně cena pro rok 2012 byla sjednána 37,60 Kč za m³ dodané vody, pro rok 2013 ve výši 39,49 Kč za m³ bez DPH. Na základě toho byl žalovanému vystaven daňový doklad na částku 61.220 Kč se splatností 16. 9. 2013, žalovaný však uhradil dne 5. 11. 2013 pouze částku 682 Kč, zbytek již neuhradil.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Svou obranu stavěl zejména na tvrzení, že uvedené množství vody neodebral, přičemž připouštěl, že k odběru značného množství vody došlo v důsledku poškození vnitřního vodovodu, které způsobila třetí osoba při stavebních pracích na svém pozemku.

Okresní soud ve svých skutkových zjištěních vycházel z nesporných tvrzení účastníků, že mezi nimi byla dne 12. 7. 2004 uzavřena smlouva o dodávce pitné vody do předmětného odběrného místa a že vodovodní přípojka je ve vlastnictví žalovaného. Sporná mezi účastníky nebyla ani cena za dodávku vody v předmětném období. Z provedených listinných důkazů okresní soud dále zjistil, že v odběrném místě došlo k odečtu vodoměru ve dnech 28. 8. 2013, 29. 8. 2013 a 30. 8. 2013. Dne 30. 8. 2013 zároveň došlo z důvodu úniku na vnitřních rozvodech k přerušení dodávky vody do odběrného místa, a to za přítomnosti pracovníka žalobce, který prováděl odečet, žalovaného a starosty obce. Množství odebrané vody v předmětném období činilo podle odečtu vodoměru 1374³, cena za odebrané množství vody 61.220 Kč, z této částky žalovaný uhradil dne 5. 11. 2013 částku 682 Kč.

Po právní stránce posoudil okresní soud zjištěný skutkový stav podle ust. § 15 a násl. zák. č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích) – dále jen *zák. o vodovodech a kanalizacích*. Dospěl k závěru, že účastníci uzavřeli dne 12. 7. 2004 smlouvu o dodávce pitné vody z veřejného vodovodu a odvádění odpadních vod včetně vod srážkových a ostatních veřejnou kanalizací, která je typově smlouvou kupní podle § 588 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 – dále jen *obč. zák.* Na základě této smlouvy vznikla žalobci povinnost dodávat žalovanému do sjednaného odběrného místa pitnou vodu a žalovanému povinnost za odebranou pitnou vodu zaplatit cenu stanovenou platným ceníkem žalobce. Splatnost kupní ceny byla stanovena zúčtovací fakturou. K námitkám žalovaného soud prvního stupně uvedl, že skutečnost, že odběr vody ve značném množství byl způsoben poruchou na vnitřních rozvodech žalovaného, nezpůsobuje zánik práva žalobce na zaplacení dodávek. Povinnost k zaplacení úroku z prodlení z dlužné částky uložil okresní soud žalovanému na základě ust. § 517 odst. 2 obč. zák., ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 33/2010 Sb., s tím, že ve smyslu ust. § 153 odst. 2 o. s. ř. nepřekročil návrh žalobce.

O nákladech řízení rozhodl okresní soud na základě principu úspěchu ve věci (§142 odst. 1 o. s. ř.) a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.027 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání, v němž okresnímu soudu především vytýkal, že se dostatečně nevypořádal s námitkou žalovaného, že není pravda, že v období od 22. 8. 2012 do 30. 8. 2013 odebral vodu v množství 1374 m³. Žalobce svá tvrzení o takovém množství vody odebraném žalovaným v daném období nijak neprokázal. Předložený daňový doklad takovou skutečnost prokázat nemůže. Dále odvolatel poukázal na ustanovení smlouvy ze dne 12. 7. 2004, podle nějž je jejím předmětem dodávka vody v maximálním množství 1 m³ za den. Žalobcem tvrzené množství dodané vody tento maximální odběr téměř čtyřnásobně překračuje, což svědčí o tom, že náměry provedené

vodovodním měřidlem jsou v rozporu se skutečností. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zcela zamítne.

Žalobce ve vyjádření k odvolání navrhl, aby byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen. Uvedl, že údaje v daňovém dokladu, týkající se množství vody odebrané v předmětném období žalovaným, vycházejí z odečtů vodoměru, provedených v souladu s ust. § 16 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích.

Krajský soud jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě (§ 204 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212, § 212a zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), k projednání odvolání nařídil jednání a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Okresní soud v posuzované věci správně zjistil skutkový stav, který také následně správně posoudil po právní stránce. Odvolací soud proto pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku a dodává následující.

Podle ust. § 15 odst. 1 zák. o vodovodech a kanalizacích je povinnost dodávky vody splněna vtokem vody z vodovodu do vodovodní přípojky. Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že odběratel může odebírat vodu z vodovodu pouze pro účely sjednané ve smlouvě o dodávce vody, a to v jakosti pitné vody, v souladu se zvláštními právními předpisy.

Podle ust. § 16 odst. 1 zák. o vodovodech a kanalizacích měří množství dodané vody provozovatel vodoměrem, který je stanoveným měřidlem podle zvláštních právních předpisů. Jiný způsob určení množství dodané vody může stanovit v odůvodněných případech pouze vlastník vodovodu, popřípadě provozovatel vodovodu, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, a to se souhlasem odběratele. Vodoměrem registrované množství dodané vody nebo jiným způsobem určené množství dodané vody je podkladem pro vyúčtování dodávky (fakturaci) vody.

Ke stanovení množství vody odebrané ve smluvně sjednaném odběrném místě v období od 22.8.2012 do 30.8.2013 došlo v daném případě v souladu s ust. § 16 odst. 1 zák. o vodovodech a kanalizacích, tedy na základě měření provedeného vodoměrem, jehož odečty byly žalobcem řádně zaznamenány.

Vzhledem k námitce žalovaného, že uvedené množství vody ve skutečnosti neodebral, doplnil odvolací soud dokazování výsledkem zaměstnance žalobce [REDACTED] který dne 30. 8. 2013 prováděl odečet vodoměru v daném odběrném místě. K provedení tohoto důkazu přistoupil odvolací soud v souladu s ust. § 213a odst. 1 o. s. ř., přičemž tomuto postupu nebránila ani ust. § 205a a § 211 o. s. ř., neboť potřeba provedení tohoto důkazu vyšla najevo již v řízení před soudem prvního stupně, v němž byly provedeny důkazy elektronickými záznamy o odečtu vodoměru v daném odběrném místě, z nichž vyplývá, kdo jednotlivé odečty prováděl. Svědek [REDACTED] vypověděl, že byl přítomen odečtu vodoměru v daném odběrném místě, odečet prováděl v šachtě, v níž byl vodoměr umístěn, zaznamenáním stavu vodoměru do zápisu. Věděl o skutečnosti, že v daném odběrném místě byl v té době zaznamenán neobvykle velký odběr vody.

Odvolací soud zamítl návrh žalovaného na provedení důkazu úředními záznamy o podání vysvětlení u orgánů Policie ČR ze dne 10. 12. 2014 a 22. 1. 2015, neboť se jedná o důkazy, které bylo možno uplatnit již v řízení před soudem prvního stupně, jejich uplatnění v řízení odvolacím je tedy podle ust. § 205a odst. 1 o. s. ř. nepřipustné.

Po doplnění dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že žalobce v řízení prokázal, že dodal žalovanému v předmětném období do odběrného místa [REDACTED] 1374 m³ vody, přičemž její cena stanovená na základě smlouvy cenovým výměrem žalobce činila 61.220 Kč a byla žalovanému správně vyúčtována. Po započtení platby ve výši 682 Kč tedy činí dluh žalovaného vůči žalobci 60.538 Kč. Pokud jde o úrok z prodlení z žalované částky, byl okresním soudem správně žalobci přiznán a odvolací soud v této části odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Jak správně uvedl okresní soud, závada na vodovodní přípojce ve vlastnictví žalovaného, v jejímž důsledku zřejmě došlo k nadměrnému odběru pitné vody, nemůže mít vliv na povinnost žalovaného uhradit cenu za dodanou pitnou vodu. Povinnost žalobce byla splněna vtokem vody z vodovodu do vodovodní přípojky žalovaného a závady na vnitřních rozvodech jdou zcela k tíži žalovaného (případný nárok žalovaného na náhradu škody za poškození vodovodní přípojky vůči třetím osobám není předmětem tohoto řízení).

Poukazoval-li žalovaný na ustanovení čl. I. smlouvy ze dne 12. 7. 2004, podle něž je jejím předmětem dodávka vody v maximálním množství 1 m³ za den, v množství určujícím kapacitu vodoměru 1 m³ za hodinu a v jakosti pitné vody podle obecně platných právních předpisů, je třeba uvést, že podle ust. § 15 odst. 2 zák. o vodovodech a kanalizacích může odběratel odebírat vodu z vodovodu pouze pro účely sjednané ve smlouvě o dodávce vody. Odběr vody vymykající se tomuto účelu, byť by k němu došlo v důsledku havárie vodovodní přípojky, je tedy třeba přičíst k tíži odběratele a nijak jej nemůže zbavit povinnosti uhradit cenu za dodanou pitnou vodu.

Ze shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně výroku o nákladech řízení, který je rovněž správný.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto na základě principu úspěchu ve věci. Žalobce byl v odvolacím řízení úspěšný a náleží mu proto náhrada účelně vynaložených nákladů této části řízení (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 2 o. s. ř.), představovaných odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast u jednání před odvolacím soudem dne 24. 5. 2017) po 3.540 Kč, celkem tedy 7.080 Kč, dvěma paušálními částkami náhrady výdajů po 300 Kč, celkem 600 Kč (§ 7, § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), jízdným za cestu zástupce žalobce k ústnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět, v délce 180 km, osobním automobilem ve výši 993 Kč, sestávající ze základní náhrady ve výši 3,90 Kč za 1 km jízdy podle § 1 písm. b) vyhl. č. 440/2016 Sb. a náhrady za spotřebovanou pohonnou hmotu ve výši 29,50 Kč za 1 l automobilového benzínu podle § 4 písm. vyhl. č. 440/2016 Sb., při průměrné spotřebě zadané v technickém

průkazu vozidla 5,5 l/100 km, náhradou za ztrátu času v rozsahu šesti započatých půlhodin po 100 Kč, celkem 600 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradou daně z přidané hodnoty ve výši 1.947 Kč. Celkem náklady odvolacího řízení vynaložené žalobcem činí 11.220 Kč. Odvolací soud žalobci nepřiznal náklady účtované v souvislosti s další poradou s klientem přesahující jednu hodinu, k níž mělo dojít dne 17. 3. 2017, neboť žalobce konání této porady nedoložil.

O odměně a náhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalovaného přísluší rozhodnout soudu prvního stupně.

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze v takovém případě podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Ústí nad Labem dne 24. května 2017

JUDr. Leona Výborná v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Renata Škvorová

Renata Škvorová

Digitálně podepsal Renata Škvorová
Datum: 2017.06.07 09:23:55 +02'00'

